

Arrest

nr. 158 253 van 11 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 december 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 3 december 2015, op 4 december 2015 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2015 om 10.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat HERMANS, die loco advocaat Fato HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 maart 2008 dienden verzoekster en haar echtgenoot een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 17 juni 2011 werd die aanvraag ongegrond verklaard.

Op 24 maart 2009 dienden verzoekster en haar echtgenoot een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 26 oktober 2009 werd die aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 17 juni 2011 werd die aanvraag ongegrond verklaard. De arts-adviseur weerhield een posttraumatisch stresssyndroom voor verzoekster maar stelde dat de behandeling beschikbaar was in Armenië.

Op 7 juli 2011 en 22 juli 2011 dienden verzoekster en haar echtgenoot een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 12 oktober 2011 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 6 juli 2011 besliste de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster en haar echtgenoot (bijlagen 13^{quinqüies}).

Op 3 december 2011 dienden verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 15 februari 2012 dienden verzoekster en haar echtgenoot een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In deze aanvraag werd onder meer de rugproblematiek van verzoekster aangehaald.

Op 7 april 2012 dienden verzoekster en haar echtgenoot een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die op 3 augustus 2012 onontvankelijk werd verklaard. Voorafgaandelijk aan deze beslissing maakte de raadsman van verzoekster nog een standaard medisch getuigschrift over waarin voor verzoekster sprake was van recidief lumbalgie maar waarin eveneens werd gesteld *“CR-scan is geruystellend: geen belangrijke radicale of medulaire compressie”*.

Op 27 augustus 2012 werd de vierde aanvraag ontvankelijk verklaard voor verzoeksters echtgenoot maar onontvankelijk voor verzoekster nu er geen graad van ernst werd vermeld volgens de gemachtigde op het standaard medisch getuigschrift aangaande haar problematiek, noch op de bijlage. Er blijkt niet dat verzoekster tegen de onontvankelijkverklaring beroep heeft ingediend bij de Raad.

Op 21 februari 2014 bracht de ambtenaar-geneesheer advies uit aangaande de problematiek van de echtgenoot van verzoekster.

Op 24 februari 2014 werd de vierde aanvraag ongegrond verklaard, omdat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 21 februari 2014 zou blijken dat de nodige behandeling voor de aandoeningen van de echtgenoot van verzoekster beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Op 5 september 2014 kregen verzoekster en haar echtgenoot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 4 februari 2015 werd de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 13 december 2011 onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag kregen verzoekster en haar echtgenoot eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 3 december 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…) BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan mevrouw die verklaart te heten(1):*

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum .

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 18.07.2011 en 04.03.2015.

De asielaanvraag, alsook de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

De beroepen tegen een 9bis beslissing die betrokkene nog lopend heeft bij de RvV (d.d. 28.04.2014 en 20.03.2015) zijn niet schorsend. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 13.05.2008 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 03.08.2009. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RvV op 23.11.2009. Betrokkene ontving vervolgens op 18.07.2011 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 06.07.2011) geldig 7 dagen.

Betrokkene heeft op 24.03.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 17.06.2011. Deze beslissing en de gesloten omslag werd op 03.11.2011 aan betrokkene door de gemeente Hove overhandigd. Op 07.07.2011 diende betrokkene een nieuwe regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter in, die op 12.10.2011 onontvankelijk werd verklaard en aan betrokkene werd betekend op 03.11.2011. Vervolgens diende

betrokkene op 15.02.2012 voor de derde maal een regularisatieaanvraag 9ter in. Deze regularisatieaanvraag werd op 24.02.2014 ongegrond bevonden en aan betrokkene betekend op 09.04.2014. Het tegen de ongegrondheidsbeslissing van 24.02.2014 ingediende beroep van 28.04.2014 heeft geen schorsende werking. Op 07.04.2012 diende betrokkene een vierde regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter in die op 02.08.2012 door de DVZ onontvankelijk werd verklaard. Deze onontvankelijkheidsbeslissing werd aan betrokkene betekend.

De asielaanvraag, alsook de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft op 13.12.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Deze werd onontvankelijk verklaard op 04.02.2015. Deze beslissing is op 04.03.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 03.04.2015 het grondgebied te verlaten. Op 20.03.2015 diende betrokkene een niet schorsend beroep in tegen de onontvankelijkheidsbeslissing.

De beroepen die betrokkene nog lopend heeft bij de RvV (d.d. 28.04.2014 en 20.03.2015) zijn niet schorsend. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Armenië.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 18.07.2011 en 04.03.2015.

De beroepen tegen een 9bis beslissing die betrokkene nog lopend heeft bij de RvV (d.d. 28.04.2014 en 20.03.2015) zijn niet schorsend. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen. (...)”

Bij arrest nr 158.195 van 10 december 2015 verwierp de Raad de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen waarbij een versnelde behandeling werd gevraagd van het schorsingsberoep dat hangende was bij de Raad tegen de beslissing van 24 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

2. 1. Over de ontvankelijkheid inzake het tijdelijk karakter van het instellen van de vordering

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de 5 dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend, hetgeen niet wordt betwist en is derhalve ontvankelijk.

2.2. Over de ontvankelijkheid wat betreft de beslissing tot vrijheidsberoving

Wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten ligt in de bestreden beslissing werpt de Raad ambtshalve op dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele

rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. In de mate dat het beroep bij de Raad erop gericht zou zijn de schorsing van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te verkrijgen is deze onontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingediend tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, §1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Verweerder betwist in de nota het dringend karakter niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) *iuncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster voert aan dat zij zeer ernstig ziek is en dat haar zoon mantelzorg aan haar en haar echtgenoot verleende, doch dat de zoon recent van zijn vrijheid werd beroofd en overgebracht is naar de gesloten instelling van Merksplas zonder zijn ouders. Zij stelt dat de gemachtigde de bestreden beslissing heeft gegeven zonder een nadere analyse te voeren aangaande de actuele medische situatie. Verzoekster zou zich niet naar Armenië kunnen begeven zoals zou blijken uit de actuele medische stukken en die in het administratief dossier. Het advies van de ambtenaar-geneesheer dat dateert van 21 februari 2014 is volgens verzoekster achterhaald nu artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet expliciet stelt dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met de gezondheidstoestand. Een loutere verwijzing naar de gevoerde procedures zou niet volstaan en dit zou grovelijk onzorgvuldig onderzoek uitmaken in hoofde van verweerder. Verzoekster zou eveneens geraakt worden in haar gezinscel in België. Verzoekster concludeert dat de bestreden beslissing onstuitbaar nadelige consequenties zal hebben nu de medische behandeling in België zou moeten worden verdergezet.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de

redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Zij verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster maakt op het eerste zicht niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Bij de beoordeling van de materiële motivering en het redelijkheidsbeginsel behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing niet, met name dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, zij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum, dat zij geen gevolg gegeven heeft aan een eerdere beslissing tot verwijdering, dat de asielaanvraag en aanvragen tot medische regularisatie negatief werden afgesloten en dat de beroepen die nog hangende zijn op de Raad niet schorsend zijn.

Haar kernbetoog is gestoeld op haar medische problematiek en op het feit dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering geen nadere analyse van de actuele medische elementen is gebeurd. Zij voegt eveneens medische stukken toe aan het verzoekschrift.

Zoals verzoekster terecht aanvoert is artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en is de gemachtigde ertoe gehouden rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoekster bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad stelt vast dat de gemachtigde hieromtrent het volgende heeft gemotiveerd:

"Betrokkene heeft op 24.03.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 17.06.2011. Deze beslissing en de gesloten omslag werd op 03.11.2011 aan betrokkene door de gemeente Hove overhandigd. Op 07.07.2011 diende betrokkene een nieuwe regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter in, die op 12.10.2011 onontvankelijk werd verklaard en aan betrokkene werd betekend op 03.11.2011. Vervolgens diende betrokkene op 15.02.2012 voor de derde maal een regularisatieaanvraag 9ter in. Deze regularisatieaanvraag werd op 24.02.2014 ongegrond bevonden en aan betrokkene betekend op 09.04.2014. Het tegen de ongegrondheidsbeslissing van 24.02.2014 ingediende beroep van 28.04.2014 heeft geen schorsende werking. Op 07.04.2012 diende betrokkene een vierde regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter in die op 02.08.2012 door de DVZ onontvankelijk werd verklaard. Deze onontvankelijkheidsbeslissing werd aan betrokkene betekend.

De asielaanvraag, alsook de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt."

Verzoekster heeft reeds meerdere verzoeken tot medische regularisatie in België ingediend.

Verzoekster verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 21 februari 2014, waarnaar de bestreden beslissing eveneens zou verwijzen, en stelt dat dit achterhaald zou zijn. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet expliciet naar dit advies verwijst en dit advies zich hoe dan ook niet uitspreekt over de gezondheidstoestand van verzoekster maar betrekking had op de medische problematiek van haar echtgenoot. De Raad stelt wel vast dat zowel haar psychische als haar rugproblematiek het voorwerp hebben uitgemaakt van 9ter-procedures die negatief werden afgesloten. Ter zitting gevraagd of de medische situatie van verzoekster significant gewijzigd is, sedert de beoordelingen door de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer, verwijst de raadsvrouw naar de gevoegde stukken bij het verzoekschrift, met name een attest van dokter L.G. van 19 november 2015, een attest van dokter V.D. van 19 november 2015, een attest van psychologe N.K.K. van 20 november 2015 en een attest van verblijf en onvermogen van S.B.

De Raad stelt vast dat het eerste attest stelt dat de zoon van verzoekster mantelzorger is van zijn ouders en bij hen dient te blijven en dat verzoekster gekend is voor een rugproblematiek. Het tweede attest heeft geen betrekking op de problematiek van verzoekster, doch op die van haar echtgenoot zodat niet dienstig naar dit stuk kan worden verwezen. Het derde attest is niet opgesteld door een arts en verklaart dat verzoekster depressieve symptomen vertoont die te kaderen zijn binnen een psycho-traumatisch syndroom volgend op gebeurtenissen die ze heeft meegemaakt in België (accident met letsels aan de wervelkolom). De conclusie van dit attest is dat de aanwezigheid van de zoon van verzoekster noodzakelijk is voor de hulp bij de dagdagelijkse taken. Het laatste attest is opgesteld door ene S.B. waarvan niet kan nagegaan worden in welke hoedanigheid zij het attest heeft opgesteld om te getuigen “voor zover het centrum voor illegalen te Brugge kan vaststellen met de info die zij bezit” dat verzoekster onvermogen is en niet in de mogelijkheid om betaalde arbeid te verrichten.

Ter zitting gevraagd of de zoon van verzoekster nog steeds in België in het gesloten centrum van Merksplas verblijft, bevestigt de raadsvrouw dit. De zoon is eveneens onderworpen aan een verwijderingsmaatregel en er kan bijgevolg vanuit gegaan worden dat de zoon ertoe gehouden is samen met zijn ouders naar Armenië terug te keren, waar hij kan instaan voor de mantelzorg, zoals vereist volgens het eerste attest en de verklaringen van de psychologe. Van een risico op schending van de gezinscel met de ouders is bijgevolg evenmin sprake. Uit de data van de eerste drie attesten blijkt vooreerst dat verzoekster in de mogelijkheid was die voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing aan de gemachtigde over te maken en bijkomend blijkt uit de gevoegde stukken geenszins een significante wijziging in de medische situatie van verzoekster waarvan de Raad redelijkerwijs kan aannemen dat deze tot een andere beoordeling door de gemachtigde of de ambtenaar-geneesheer hadden kunnen aanleiding geven. Bijgevolg kan worden aangenomen dat de motivering van de bestreden beslissing *in casu* wel afdoende is.

De Raad stipt overigens aan dat de het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) in medische dossiers de lat extreem hoog legt alvorens een schending van artikel 3 van het EVRM te aanvaarden (cfr. EHRM 27 februari 2014, nr. 70055/10, Josef / België ; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh Ekale Mwanje / Belgique en RvS 28 november 2013, nr. 225.633). Hoewel het EHRM vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. De vreemdeling kan volgens de thans geldende rechtspraak van het Hof worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergeworderd, kritiek, dan wel terminaal karakter van zijn aandoening blijkt. Verzoekster voert niet aan zich in een dergelijke situatie te bevinden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van het EVRM blijkt *prima facie* niet.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen daar aan de tweede cumulatieve voorwaarde niet is voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. MAES